

TLAČOVÁ SPRÁVA č.17 - sezóna 2017/2018

Diváci budú prekvapení, koľko príbehov už zažili

S hosťujúcou Gabrielou Marcinkovou nielen o jej debute v košickom divadle

Jednou z troch ženských protagonistiek v pripravovanej premiére hry Znovuzjednotenie Kórei, je aj hosťujúca Gabriela Marcinková Mihalčinová. Pre Prešovčanku, ktorú ľudia poznajú predovšetkým z televíznych obrazoviek a viacerých úspešných filmov, je účinkovanie v hre Joëla Pommerata debutom v Štátnom divadle Košice. Hovorili sme s ňou o zvláštnostiach inscenácie, skúšaní v kamennom divadle aj o jej pohľade na vzťahy medzi ľuďmi.

V pripravovanej premiére hry Joëla Pommerata hrá šesť hercov vyše päťdesiat postáv. Stretli ste s niečím podobným a ako vyzerá príprava herca, keď v jednej inscenácii hrá takmer desať úloh? V čom je to špecifické možno aj z hľadiska prevlekov či pohybu na javisku?

Počet postáv a z toho vyplývajúce „starosti a radosti“ boli jedným z dôvodov, prečo ma táto hra zaujala a prečo som sa na jej realizáciu tešila od okamihu, ako sme sa dohodli na mojom hostovaní v Košiciach. Samozrejme, inscenácií, kde hrá herec viacero postáv, je viac – väčšinou sa jedná o obsadzovanie viacerých menších postáv jedným hercom z ekonomických či praktických dôvodov. V tomto prípade ale ide o 27 skoro rovnocenných ženských postáv a rovnaký počet mužských postáv. Takmer všetky situácie (je ich 20) by boli v iných hrách dramatickými vrcholmi, tu sú „len“ ďalšími vynikajúcimi úvahami autora na tému – vzťahy a láska. Tie situácie sú tak dobré, že medzi nami počas rozdeľovania nastávali súboje – všetci sme chceli hrať všetko.

Príprava je v niečom jednoduchšia, v niečom zložitejšia. Kým v bežných hrách musíte rozmýšľať nad oblúkom postavy, nad jej vrcholmi, nad jej farebnosťou a okamihmi, kde sa prezradia jej vlastnosti či tajomstvá, v tejto hre sa v rámci hereckej práce sústreďujeme skôr na to, čím sa jednotlivé postavy odlišujú a hľadáme v sebe rôzne energie a názory na riešenie rozmanitých vzťahových situácií. Ale je to nádherné – chvíľu ste podvádzaný, chvíľu podvádzate, potom ste zranený, hneď na to zraňujete... A to nás núti pozrieť sa na život z rôznych strán, čo je podľa mňa základom medziľudských vzťahov aj v bežnom živote.

Je Vám niektorá z postáv alebo situácia, do ktorej sa dostane bližšia ako ostatné a prečo?

Vždy, keď sa chvíľu venujem jednej postave, začnú mi chýbať ostatné a teším sa na ne. Zatiaľ sme ešte v procese skúšania, takže neviem povedať, ktorá mi je najbližšia, keďže sa ešte snažím do premiéry skonkrétniť každú jednu z nich. Pomaličky ich spoznávam a verím, že ich ešte niečím obohatím. Od začiatku mi boli najsympatickejšie tri situácie, z ktorých hrám nakoniec len jednu... Počas skúšania mi k srdcu prirástli ďalšie tri a podľa reakcií divákov a mojich najbližších sa určite po premiére vykryštalizujú nejaké ďalšie (alebo naopak ubudnú).

Pommeratova hra je o vzťahoch medzi ľuďmi, o láske v rôznych podobách. Čo vy osobne považujete za najdôležitejšie vo vzťahu k inému človeku všeobecne a vo vzťahu k človeku, ktorého milujete?

Mať veľkú dávku empatie. Dokázať rozpoznať svoje emócie, vedieť ich komunikovať a vedieť pochopiť emócie toho druhého. Ale samozrejme, v rámci tejto otázky by sa dalo filozofovať veľmi dlho... Jednoznačne ale viem, že schopnosť „vykomunikovať“ si problémy pre mňa bola najdôležitejším faktorom, pre ktorý som sa rozhodla stráviť život s človekom, ktorého som si vybrala a ktorý si vybral mňa. Naša hra je z veľkej miery o nedorozumeniach medzi ľuďmi, o neschopnosti pochopiť toho druhého, o egoizme... jednoducho o neschopnosti porozumieť sebe a ostatným.

Kedy sa kryštalizuje vzťah dvoch ľudí, pri prvom stretnutí (láska na prvý pohľad) alebo je to postupnosť istých situácií? Ako sa rodili Vaše vzťahy?

Pomerne skoro som prestala preceňovať „lásku na prvý pohľad“. Samozrejme, neskôr sa z prvej zamilovanosti môže vyvinúť aj láska... niekedy ale končíme sklamaný, lebo sme mali pocit, že sa stal zázrak, ktorý neskôr zmizol. Z mojej rodiny som mala príklad páru, v ktorom sa o problémoch vždy komunikovalo a kompromis bol veľkou súčasťou fungovania vzťahu mojich rodičov. Takže som od malička mala pocit, že si musím nájsť hlavne niekoho, kto je schopný takéhoto fungovania. No a kým ste vo fáze zamilovanosti, väčšinou prebieha silná idealizácia – aj seba aj svojho partnera. Ja som svojich partnerov skúmala a pozorovala som si ich pri riešení problémov, rozprávala sa s nimi, ako si predstavujeme naše životy... a keď som našla niekoho, z kým to vyzeralo nádejne, vydala som sa. Rada by som povedala, že to bol zázrak a vedeli sme, že k sebe patríme od prvej chvíle, ale nebola by to pravda. U mňa všetky rozhodnutia prebiehajú v kombinácii – rozum/cit.

Premiéra bude dva dni po sviatku zamilovaných. Prináša Pommerat aj nejaký návod na „znovuzjednotenie Kórei“, ktorý by mohol pomôcť zamilovaným dvojiciam prekonávať rozdelenia?

Minimálne ukazuje, že v niektorých problémoch nie sme sami a sú to v zásade štandardné situácie, ktoré vznikajú takmer v každom vzťahu. Situácie v hre sú trochu zveličené, niektoré smerom k humoru, niektoré sú dramatickejšie... v zásade sú ale hlavne veľmi ľudské a myslím, že diváci budú prekvapení, koľko príbehov už zažili, prípadne oni alebo ich známi zažili niečo podobné. A keď sa niekto po zhliadnutí hry hlboko zamyslí, možno príde aj na to, ako „znovuzjednotiť Kóreu“ aspoň vo svojom živote a v rámci svojich možností.

Pommerat je nositeľom ceny Moliéra, ktorý bol majstrom komédie. Je aj pripravovaná premiéra pohľadom na vzťahy medzi ľuďmi cez smiech vyvolávajúce situácie?

Áno, aj. Situácie sú napísané veľmi ľudsky a vtipne. Vtipné je vlastne to, že sa to deje niekomu inému ako nám. Veď to všetci poznáme – s odstupom času sú nám mnohé tragické situácie, ktoré sme prežili, zrazu smiešne. Áno, rozprávame sa v hre o ťažkých témach, ktoré sú ale nesmierne vtipné. A také divadlo (a život) má zmysel – kde sa smiech strieda s plačom.

Pripravovaná inscenácia je vašim debutom na doskách Štátneho divadla Košice. Ako sa cítite v klasickom kamennom divadle?

Veľmi príjemne. S režisérkou Julkou Rázusovou som pracovala niekoľkokrát predtým a toto je prvý raz, čo skúšku musíme ukončiť v presnom čase a neskusíme po nociach a úplne na doraz. Aby ste ma nechápali zle, s Julkou skúšam najradšej práve preto, že ide na doraz a núti k tomu aj všetkých jej spolupracovníkov. A v tejto inscenácii sa stretol tím ľudí, pri ktorých mi je veľmi dobre a teším sa na každú skúšku.

Ľudia vás poznajú predovšetkým z televízie, ale aj z filmových postáv. Chystáte v najbližšom čase niečo zaujímavé aj v tomto žánri?

Teraz som v štádiu čakania, kedy uzrú svetlo sveta všetky projekty, ktoré som posledné dva roky točila. Jeden z nich je slovensko-český film Dôverný nepriateľ – milostný sci-fi triler, ďalší je český film Balada o pilotovi – historický film podľa skutočných udalostí... No a dva seriály – 16-dielny príbeh štyroch najlepších kamarátok s názvom Milenky a seriál Kuchyňa, čo je zase komediálny žáner. Na všetko z toho sa teším a z nakrúcania vo mne ostali len príjemné spomienky... tak dúfam, že to tak bude vnímať aj divák.

8.2.2018

Svjatoslav Dohovič, web editor a PR